

[Stinus]

Brandrapporten kunne være et godt udgangspunkt for et sådant udvalgsarbejde. Udenrigsministeren har ved flere lejligheder, men mærkeligt nok ikke i den redegørelse, vi debatterer i dag, fremhævet sammenhængen mellem u-landsbistand og sikkerhedspolitik. I julinummeret af »ny politik« slutter udenrigsministeren således en artikel med følgende:

»Jeg finder det nyttigt, at Brandrapporten peger på sammenhængen mellem forsvarsudgifter og udgifter til udviklingsbistand. Begge udgiftskategorier har en sikkerhedspolitisk baggrund, og vores indsats på disse områder må ses i sammenhæng.«

Jeg er glad for, at den socialdemokratiske ordfører i dag har understreget dette synspunkt, for når vi sammen skal få den danske befolkning til at forstå og acceptere, at der ikke må skæres i stigningstakten i udviklingslandene, tror jeg, det er vigtigt, at dette argument også bruges.

I Brandrapporten gives nogle eksempler til illustration af, hvad verden bruger på henholdsvis oprustning og udvikling. Verdens militære udgifter for bare en halv dag vil være tilstrækkelige til at finansiere et WHO-program til udryddelse af malaria; for det beløb, en moderne kampvogn koster, kunne der skaffes klasseværelser til 30.000 børn.

Disse klasseværelser ville naturligvis være overflødige, hvis hr. Askjær Jørgensen fik sin vilje, for så skulle vi jo blot lade u-landsbørnene dø af sult og sygdom. Jeg vil gerne spørge hr. Arentoft, om dette virkelig er fremskridtspartiets politik.

Med Willy Brandts egne ord: »Mon nogen kunne få sig selv til at kalde noget »en ny økonomisk verdensorden«, hvis dette ikke omfattede meget væsentlige skridt i retning af nedrustning?«

Det radikale venstre kan give tilslutning til en række af de synspunkter, der udtales i udenrigsministerens redegørelse. Udviklingsbistanden bør fortsat koncentreres om de fattige udviklingslande. Den direkte indsats for at forbedre indkomst- og leveforhold for de dårligere stillede befolkningsgrupper må fortsættes og intensiveres parallelt med indsatsen for en økonomisk vækst i mere traditionel forstand.

Vi mener som udenrigsministeren, at der også i fremtiden skal være en nogenlunde ligelig fordeling mellem den bilaterale og

den multilaterale bistand, men jeg vil gerne i den forbindelse understrege det radikale venstres betænkelighed ved de stadig større beløb, der kanaliseres til u-landene gennem EF. Dette kan ikke undgå at reducere den del af bistanden, som kanaliseres gennem FN-organisationerne, et forhold, som det radikale venstre stærkt beklager.

Vi beklager også, at der i de senere år er overført store beløb fra egentlige udviklingsformål til modtagelse af flygtninge her i landet. Det radikale venstre går absolut ind for modtagelse af flygtninge, men vi finder ikke, at midlerne hertil skal tages fra u-landsbistanden.

Også fordelingen af den bilaterale bistand på gaver og lån er efter det radikale venstres opfattelse rigtig. I udenrigsministerens redegørelse hedder det, at gavebistanden stiller meget store krav til Danmarks egen administrative kapacitet, dvs. til Danidas administration. Jeg trækker dette frem, fordi Danida jo er blevet kritiseret af rigsrevisionen og statsrevisorerne, en kritik, som er blevet gjort endnu stærkere i visse dele af pressen. Jeg vil gerne citere, at rigsrevisionen i sine afsluttende bemærkninger påpeger »... nødvendigheden af, at Danidas administration i kvantitativ og kvalitativ henseende tilpasses de stigende krav, der opstår i takt med den betydelige stigning i ressourcer, der årligt stilles til rådighed for bistandsopgaverne.«

Sagt på en anden måde: der er for få i Danida til at administrere bistandsbevillingerne.

Jeg vil bede udenrigsministeren bekræfte, at Danidas administrationsprocent – ansatte i forhold til de midler, der administreres – er en af de laveste for vestlige bistandsorganer. I takt med stigningen i u-landsbistanden, som det radikale venstre glæder sig over, er der i Danida blevet forholdsvis færre mennesker til at administrere stadig flere millioner. Det skal ikke overses, når der kritiseres, og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, hvordan han har tænkt sig at følge rigsrevisionens bemærkninger op om en tilpasning af Danidas administration til de stigende krav.

Jeg skal ikke her gå ind på kritikken af de konkrete projekter; jeg noterer mig, at udenrigsministeren erkender, at der har været fejl og mangler, men det radikale venstre mener også, at de fleste projekter trods vanskelighe-